

Cho Ma Men Đi Làm... Tu Sĩ

Đặng Xuân Xuyên

Ngày xưa, ngày là học sinh, mình ngoan lắm, chả biết bia rượu, thuốc lá là gì nhưng từ ngày đi lính về, thể quái nào lại sinh ra đồ đồn. Nhìn thấy chai rượu là mắt cứ sáng lên, lòng cứ nao nao, lạ lắm, cứ như là bị đói khát lâu ngày mong được một trận uống no nê, thỏa thích. Và nhất định bữa rượu ấy phải cho ai đó trong bàn nhậu liêng phiêng, cà

tang cà từng mới thích. Nhưng thật oái oăm, thật khổn là hầu như tới 80% cuối các trận nhậu mình toàn nhìn gà hóa cuốc, nhìn một mà ngỡ là năm, sáu, bảy... Tiễn mọi người ra về, bắt chân bắt tay, chào hỏi vẫn có chiều tinh tỉnh lắm nhưng lê được vào giường là nằm lăn ra ngủ quên trời quên đất. Sáng hôm sau tỉnh giấc chẳng nhớ khuya qua mình đã tiễn mọi người ra về thế nào? Có điều gì sơ suất không? Và bụng lại bảo dạ từ lần sau ngồi uống phải cầm chừng, uống in ít thôi, uống kiểu giao lưu thôi nhưng mấy chục năm rồi cứ dạn lòng mà chẳng lần nào mình làm được.

Từ đầu năm 2011 đến năm 2015, bận bịu việc đưa đón con trai đi học, rồi việc ăn, học, ngủ... của con chiếm mất khá nhiều thời gian nên việc tụ tập quán xá với bạn bè mình thôi hẳn. Trước đây, tuần nào cũng tụ tập với chiến hữu vài trận ở quán xá, say mềm mới “lướt” xe về nhà; thì nay, lâu rồi không giao lưu bạn bè, tự nhiên thấy mình ngày càng đơn độc, ứng đúng với câu “*Không tu mà tu đến lạ*” trong bài kệ tự chiêm nghiệm đời mình. Thời gian trôi đi, khi con trai vào Sài Gòn học Đại học (2020), ngỡ mình sẽ thanh thoi hơn để tìm lại cảm giác hưng phấn trong những trận say ngày cũ nhưng căn bệnh thoái hóa cột sống lưng và thoái hóa cột sống cổ ngày nặng thêm khiến mình ngại đi lại, ngại bước chân ra khỏi nhà. Lâu dần tự dưng mình đâm ra sợ cái không khí ồn ào, bồ bã, nâng lên đặt xuống nơi quán nhậu. Ban đầu, mọi người còn điện hẹn đến quán nọ quán kia nhưng thấy mình toàn lý do này nọ nên mọi người chán. Có lẽ nhiều người đã xóa tên mình khỏi danh bạ điện thoại rồi cũng nên. Được mấy chiến hữu hiểu hoàn cảnh, thi thoảng xuống nhà nhâm nhi ly rượu cho mình đỡ buồn, nhưng rồi cũng thưa dần, thưa dần vì lý do: “*Nói thật, nhà chú, anh, em... xa quá nên cháu, em, anh, ngại...*”

Trưa qua có việc, mình điện cho một ông bạn thân. Chưa kịp nói câu nào, đầu dây bên kia đã dồn dập: “*Trưa nay rảnh à? Ok. Lâu lắm rồi anh em mình không ngồi với nhau. Tôi thu dọn công việc, rồi đến chờ ông luôn.*” Mình vội ngắt lời: “*Tôi nhờ ông một chuyện thôi. Giờ đi nhậu ở quán xá tôi ngại.*” Thế là bạn buông ngay câu chửi: “*Bạn bè đeo gì mà 6, 7 năm đeo ngồi với nhau một trận! Hời gì thì nói nhanh đi. Mẹ! Cứ như là tu sĩ ở ẩn ý!*”

Xong chuyện ông bạn, mình điện tiếp tới một ông anh. Vì tính chất công việc của anh nên mình rào đón: “*Anh có rảnh không? Em nhờ anh chút việc.*” Anh cười rồi chửi: “*Thằng chó này! Bạn mấy anh cũng gặp chú được. Chú đang ở đâu?*” Mình trả lời: “*Em ở nhà. Nhờ anh qua điện thoại thôi.*” Giọng anh chùng xuống: “*Ừ. Chú nói đi!*” Nghe xong chuyện mình nhờ, anh bảo: “*Ok. Việc của chú coi như xong nhưng anh nhắc chú, cũng lâu lắm rồi anh em mình chưa ngồi với nhau trận nào đấy! Nhiều lần điện cho chú, toàn nghe chú lý do nên anh không điện nữa. Giờ anh cũng không biết mặt mũi chú ra làm sao nữa!*”. Nghe xong mà thật sự ngại!

Cũng đã bao lần tặc lưỡi định ra quán xá một chuyến để giao lưu với anh em bạn bè cho đỡ nhớ, đỡ tâm trạng cuồng chân, tù túng thế nhưng cái cảm giác sợ không khí quán xá ồn ào sau chuỗi ngày dài xa lánh cứ níu chân mình lại. Rồi lại nghĩ đến cảnh lỡ say mềm, rồi một thân một mình về nhà thấy trăm bề bất tiện, vừa lo ngã xe, vừa lo cái lưng đau dờ chứng, rồi những hệ lụy của trận nhậu hết mình nên lại thôi. Đã vậy, những năm này nhà nước lại làm gắt gao cái chỉ thị cấm rượu bia khi tham gia giao thông đâm ra ai cũng ngại ôm vô lăng, ngại vít ga sau chầu nhậu. Giờ ngồi một mình nhìn bốn bức tường mà thấy cô đơn trống trải lạ kỳ. Tự dưng, lòng lại trào lên một nỗi thèm thuồng da diết cái không khí bồ bã, ồn ào của những ngày xưa cũ - cái ngày mà anh em hò nhau cạ chén, say quên trời quên đất, quên hết thấy những lo toan, cạm bẫy của cuộc đời.

Nãy, Nguyễn Toàn Thắng (thằng em chí thân từ thời mới khởi nghiệp “buôn sách và viết sách”) điện đến “gạ gẫm” trưa nay rủ thêm mấy thằng bạn qua nhà mình “lai zai” vài chén. Cảm giác thèm được liêng phiêng, được dốc ngược bầu tâm sự khi có men rượu ủa về, định gật đầu nhưng chợt nghĩ đến cái lưng,

cái cổ bị thoái hóa khá nặng, dạo này chúng biểu tình dữ quá nên ngận ngự. Rồi nghĩ đến con trai đã lập gia đình, mình sắp lên chức ông nội, chả lẽ cứ để con cháu thấy cảnh lão già Đặng Xuân Xuyên say mềm trong những trận nhậu? Thế thì lão khom già này còn có tư cách mà nhắc nhở, răn đe con cháu về cái tác hại của bia rượu nữa không nên mình thật lòng: *“Các chú đến lai zai với nhau nhưng anh sẽ không đụng đến rượu nữa đâu. Giờ anh nhiều tuổi rồi, sức khỏe là trên hết, chú à.”*

Nói ra câu ấy với Thắng, lòng mình nhẹ đi một nửa nhưng nửa còn lại cứ thấy nghẹn nghẹn, hụt hẫng. Chén rượu đưa lên, đặt xuống, mấy chục năm qua đâu chỉ là thứ nước cay nồng mà nó là cả một thời tuổi trẻ, là tình chiến hữu, là những buồn vui dốc ngược cùng anh em. Buông bỏ chén rượu, có khác gì tự tay khép lại một chương đời đầy “oanh liệt và bão giông” của gã khờ Đặng Xuân Xuyên?!

Thôi thì, cái gì cũng có thời của nó. Ngày xưa đi lính về đổ đốn, uống đến say mềm chẳng biết trời đất là gì thì bây giờ ở cái tuổi sắp lên chức ông nội, cũng phải có bản lĩnh mà buông bỏ. Gã khờ Đặng Xuân Xuyên này từ nay xin giã từ ma men, chính thức khép lại những trận nhậu “cà tang cà tửng”, nhậu đến say mềm, đến bải hoải thân xác. Không phải vì mình sợ công an thổi nồng độ cồn, cũng chẳng phải mình xa lánh anh em bè bạn, mà là vì cái hạn định của sức khỏe, vì trách nhiệm làm gương cho con, cho cháu. Anh em chiến hữu có trách, có mắng mình là “ông cụ non”, là “tu sĩ ở ẩn” thì mình cũng xin chịu. Cái tình, cái nghĩa mấy chục năm qua nằm ở tấm lòng chứ đâu phải đo đếm bằng những chén rượu. Gặp nhau, trân quý nhau, uống chén trà, ly nước, hàn huyên lại chuyện cũ thế là đủ. Tuổi già rồi, giữ cái thân cho lành lặn, giữ cái đầu cho tỉnh táo để còn nhìn con cháu trưởng thành, thế mới là cái say sưa hạnh phúc nhất của đời người!

Từ hôm nay mình quyết tâm cho gã ma men Đặng Xuân Xuyên đi làm tu sĩ!

Hà Nội, sáng 08 tháng 10-2026
Đặng Xuân Xuyên